

Итко и Лилянка сж братче и сестриче. Лилянка е още малка, едва на три години, ала е весела, засмѣна и играва като птичка. Итко е по-голѣмъ отъ нея. Той е ученикъ отъ първо отдѣление. Той учи Лилянка да чете, да пише, да рисува и да играе всички игри, които играятъ въ училището. И по цѣли дни тѣ, двечкитѣ, си играятъ, тичатъ по стайтѣ, кроятъ се. Отъ всички игри Лилянка хареса най-много играта криеница. Сврѣ се тя нейде, спотаи се като мишенце задъ нѣщата изъ стаята и тамъ кротува, додето я намѣрятъ. Итко обикаля, търси, вика я, тършува навредъ, а тя мълчи, спотайва се, мига съ очи и слухти . . .

Чакъ нѣкога Итко ще я намѣри и тогазъ радостъта имъ нѣма край. Лилянка припва, тича при майка си, разправя ѝ бързо де се е скрила и какъ Итко едвамъ я намѣрилъ. Разправя тя тѣй хубаво, тѣй мило и тѣй разбрано, че едничка само майка ѝ може да я разбере. Па и тя я разбира повече по свѣтналитѣ ѝ отъ радостъ очи и весели червени бузички, отколкото по думитѣ ѝ.

— Азъ крихъ се . . . Ного, ного крихъ се . . . Итко не може найде

Итко се смѣе, разпра я де я е търсилъ:

— Търсихъ я подъ крѣтата, задъ вратата, задъ столоветѣ, задъ печката, . . . нѣма я . . . Въ другата стая търсихъ — нѣма я . . . Въ кухнята нѣма . . . А тя се сврѣла въ коридора задъ шкафа . . .

II

Татко имъ се връща вечеръ отъ работа и още на вратата Лилянка му се хвали: